

Reisverslag 11/10/16

Door: Ruben Herrebrugh

's Ochtends vroeg werden de eerste deelnemers wakker rond zes uur op deze zonnige maandag. En maandag betekent dat het echte programma in New Orleans gaat beginnen! Coen, Jan, Daan en Rick waren degene die vroeg uit de veren waren om de minivans op te halen. Gelukkig kon de rest iets langer blijven liggen. Na een goede stapel pannenkoeken waren alle deelnemers ready om de dag te beginnen. Om halfacht zouden we vertrekken. Echter is Jules chief of the day. Wat inherent is aan te laat komen. Ditmaal niet eens 15 minuten maar zelfs een half uur te laat. Gelukkig is dit New Orleans ook wel The Big Easy genoemd. Dus te laat komen is hier geen ernstig misdrijf.

In de auto van Coen kwam al snel de eerste roddel op tafel. Paul scheen namelijk een enorme flirt te hebben. Die op moment van schrijven tegenover mij zit, kom ik toevallig nu achter. Haar naam is blijkbaar Tina en ze wil graag een hotdog roept ze.

Enfin we kwamen aan bij de eerste excursie. Alex kwam bleekjes uit de auto gestapt. Hij zat namelijk helemaal achterin en in combinatie met de waardeloze infrastructuur was de rit een highway to hell voor deze man. Bij de excursie kregen we een korte introductie over het gehele project van de flood barriers. Dit project won in 2014 de prijs Outstanding Civil Engineering Achievement Award. Dit is naar mijn mening zeer terecht! Zoals een civiel betaamt kan het niet lomp genoeg. En dit geldt ook voor de Inner Harbor Navigation Canal Surge Barrier zoals de barrier officieel heet. Kort samengevat bestaat het project uit enorme betonnen muren die verankerd zijn in de blubber door enorme stalen buizen tot een diepte van ongeveer zestig meter. Daarnaast kon het kanaal worden afgesloten door een kering die wel wat weg had van de maaslandkering maar dan kleiner. Die werd voor onze ogen ook even getest. Daar kon ieder van ons van genieten terwijl we over de grote moeras vlakke keken. Met wat uitleg van de chief van het project, die overigens heel erg als een cowboy klonk, werden alle facetten van dit project duidelijk. De totale kosten bedroegen 44,5 miljard dollar dus het was zeker een project waar menig deelnemer van droomt.

Na de excursie was het tijd voor lunch. Op een of andere manier reden drie van de vier auto's een klein vliegveld op waar niks te zien was. Daar werd geconcludeerd dat we elkaar maar niet als een kip zonder kop moeten volgen. Jan reed gauw weer weg met zijn Duitse hits en de bus van Coen ging richting het hostel. Na de lunch verzamelde we bij de Mercedes-Benz Superdome. Een terugkomend civiele constructie in deze reis. Echter was dit stadion minstens zo gaaf als de andere stadia met zijn gesloten dak en 74.000 zitplaatsen. We mochten meteen het veld op en er kon zelfs terplekke een potje American Football worden gespeeld. Dit hield stand tot dat de bouwvakkers ons weg joegen omdat we ietwat onverantwoord bij hun werk in de buurt kwamen. Het dak werd namelijk gereed gemaakt voor een feest donderdag. Volgens de meneer die ons rond leidde mochten we dan ook best langs komen donderdag avond. Naast dat dit stadion voor sport en concerten werd gebruikt heeft dit stadion inmiddels een geschiedenis. Dit stadion was tijdens de orkaan Catherina een uitvalsbasis voor 10.000 mensen die ongeveer een week daar verbleven. Na dag één viel daar de stroom al uit en begon een apocalyptische sfeer ontstaan volgens degene die ons rond leidde. De toiletten werkten namelijk ook niet meer en er was weinig licht en voedsel. Hierdoor urineerde en poepte de gevluchte inwoners in alle hoeken en gaten. Zelfs met gasmaskers op was de stank niet uit te houden. De nationale guard kon ook maar een maaltijd per dag bezorgen en maar een kleine hoeveelheid diesel voor de noodaggregaat. Deze mensen hebben dus een week in vreselijke omstandigheden geleefd. Iets wat moeilijk te begrijpen is in een land als Amerika.

De rondleiding eindigde in de kleedkamers van het uit spelende team. Hier probeerde Peter Alex nog op te sluiten in een kleine locker. Echter paste Alex na een week hamburgers eten in NY niet in de locker meer. Rond halfvier zat de educatieve dag er weer op en ging elke auto zijn eigen pad op. De auto van Coen is wezen cruisen door New Orleans. Onder andere door City park waar er vreemde horror achtige mossen in de bomen zweven. Daarnaast zijn we een aantal rondjes door de ghetto gereden. Om niet te veel op te vallen stonden de raampjes open en werd Sean Paul en andere ghetto hits hard gepompt door de speakers.

Op het moment van schrijven is er nog een groep bezig met de Hash. Een parcours met epische opdrachten wat eindigt in lekker eten en flink borrelen. Deze verhalen komen wellicht later nog op papier!